

DE GESTIGMATISEERDE PATER PIO

Door J.H. Smith pr.

INLEIDING: EEN LEVENSBEPALEND VISIOEN

Toen Pater Pio nog maar een jongen was overkwam hem het volgende:

"Terwijl ik op zekere dag aan het mediteren was over mijn roeping en hoe ik tot het besluit kon komen de wereld vaarwel te zeggen en mij geheel aan God toe te wijden in een heilige afzondering, werd ik plotseling van mijn zinnen beroofd. In vervoering schouwde ik met het oog van het verstand dingen, die geheel verschillend zijn van dat wat men ziet met de ogen van het lichaam.

Ik zag aan mijn zijde een menselijk Wezen, majestiteitsrijk, van een zeldzame schoonheid, schitterend als de zon. Het was Jezus. Deze nam mij bij de hand en ik hoorde Hem zeggen: 'Kom met Mij, want het past je te strijden als een moedig strijder'. Hij bracht mij naar een zeer ruime vlakte. Daar bevond zich een grote menigte mensen. Zij waren in twee groepen verdeeld. Aan de ene kant zag ik mensen met een heerlijk gelaat en bedekt met witte klederen, blank als sneeuw; aan de andere kant zag ik de tweede groep, mensen met een verschrikkelijk aangezicht en gekleed in zwarte kleren; zij leken op donkere schaduwen. Midden tussen deze grote groepen van personen was er een grote ruimte, en hier werd deze ziel door haar Begeleider neergezet.

Terwijl ik gespannen beide groepen met verwondering aanstaarde, zie: daar kwam in het midden van de ruimte heel onverwacht een mens naar voren van onmetelijke grootte zodat zijn voorhoofd de wolken raakte. Zijn aangezicht was afschuwelijk.

Bij dat gezicht was ik, arme ziel, geheel van streek, en voelde ik het leven als tot stilstand gekomen. Dat vreemde personage kwam steeds dichterbij. De Begeleider, Die aan mijn zijde stond zei mij, dat ik slag moest leveren met dat individu. Bij die woorden verbleekte ik, beefde over heel mijn lichaam en stond op het punt in zwijm ter aarde neer te vallen, zo groot was de ontsteltenis die ik in mij gewaar werd.

De Begeleider ondersteunde mij met een arm, en toen ik was bekomen van de ontzetting, wendde ik mij tot mijn Begeleider en smeekte Hem mij te sparen en mij niet bloot te stellen aan de woede van dat zo vreemde personage. 'Want', zo zei ik, 'die man is zo sterk dat zelfs de kracht van alle

mensen tezamen niet in staat was om hem neer te smijten'.

Maar mijn Begeleider antwoordde: 'Iedere tegenstand van jouw kant is nutteloos; je moet met hem vechten. Vat moed: ga vol vertrouwen het strijdperk in, ga moedig vooruit, want Ik zal dicht bij je blijven. Ik zal je helpen en niet toestaan, dat hij jou verslaat. Tot beloning van de overwinning die je zult behalen zal Ik je een schitterende kroon ten geschenke geven, om jouw voorhoofd te versieren.'

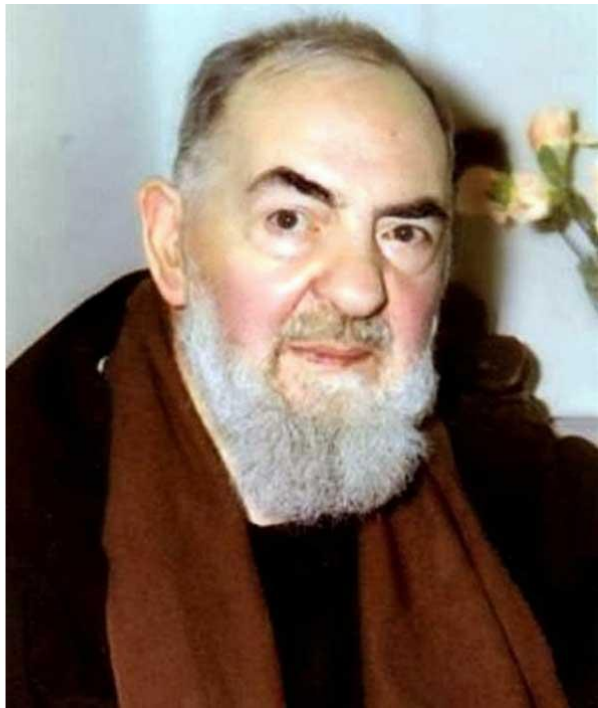
Ik vatte moed. Ik ging de strijd aan met dat formidabel geheimzinnig personage. De schok was geweldig, maar met de hulp van de Begeleider, Die zich nooit van mij verwijderde, was ik tenslotte de meerdere, sloeg hem neer, overwon hem en dreef hem op de vlucht.

Toen haalde de Begeleider, getrouw aan Zijn belofte, van onder Zijn kleding een kroon te voorschijn van zeldzame schoonheid; het is nutteloos die te beschrijven; Hij plaatste die op mijn hoofd. Maar ineens trok Hij die terug, zeggend: 'Ik bewaar voor jou een andere nog mooiere kroon, als jij de goede strijd weet te voeren met dat wezen, waarmee je nu hebt gevochten. Hij zal steeds terugkomen voor de aanval om de verloren eer terug te winnen. Strijd moedig en twijfel niet aan Mijn hulp. Houd de ogen goed open, want dat mysterieuze wezen zal proberen bij verrassing je te overrompelen. Wees niet bang voor de last die hij bezorgt; wees niet ontsteld over zijn formidabele aanwezigheid. Herinner je, al wat Ik beloofd heb: Ik zal altijd dicht bij je zijn; Ik zal je altijd helpen, opdat je er altijd in slaagt hem terneer te werpen.'

Toen die mysterieuze man overwonnen was, nam heel die grote menige van afzichtelijke mensen al brullend de vlucht met verwensingen en oorverdovende kreten, terwijl uit de borst van de andere menigte mensen met heerlijk gelaat stemmen van applaus en van lof opstegen naar die Mens, vol schittering en lichtender dan de zon, Die mij, arme ziel, zo grandioos had bijgestaan in deze woeste strijd.

Zo eindigde het visioen."¹

En met dit visioen was de vijftienjarige jongen voor de rest van zijn leven in de arena neergezet, waar de strijd tussen goed en kwaad wordt uitgevochten. Zijn leeftijdsgenoten -en misschien tot voor kort hij zelf ook nog wel- droomden van een opgewekte toekomst, een bloeiend bedrijf, vrouw en kinderen, emigreren naar Amerika... Maar nu staat Francesco Forgione ineens midden in het strijdperk om de terreur van de duivel te weerstaan.

In dit visioen is de achtergrond getekend, waartegen het hele levensverhaal van Pater Pio zich zal afspelen. De oppervlakkigheid van het dagelijks bestaan werd opengeboken en een realiteit achter het zichtbare plaatste de jongen in een wereld van zonde en verlossing, offer en heil, Vagevuur en Hemel, satan en Christus. Het visioen in Francesco's leven bereidde hem vroeg voor op wat zou komen. Hij zou "een kampvechter van Christus"² worden om zielen te bevrijden uit de macht van het kwaad en de zonde, uit de handen van de duivel. Pas in de loop van zijn leven wordt duidelijk, hoe hij dit moet doen. Allereerst door zelf vrij te worden van zonde en de duivel recht in het gelaat te weerstaan. Daarna tekent zijn apostolaat in de biechtstoel en van het altaar zich af. Als priester verzoent hij de mensen met Christus en zegt hun de vergeving aan door de Sacramenten. Steeds heviger neemt het lijden bezit van hem om hem met de lijdende Christus te verenigen. Het is in de kracht van de Gekruisigde Christus dat Pater Pio de zielen zal vrijmaken van zonden en kan verbinden met Jezus in Zijn Kerk.

Wat het visioen met de jonge man deed, doet het levensverloop van Pater Pio met ons: het plaatst ons direct, zonder omwegen, in een keuzegebied tussen God en het kwaad. Zijn leven is één lange ervaring met God, Die begaan is met de mensen. Hij 'kende' deze God, Vader, Zoon en Geest uit zijn eigen ervaring. En hij laat dan ook zien, dat God echt kennen, de echte God echt kennen, niet per se een aangenaam en makkelijk leven

meebrengt. Integendeel, wie Jezus nadert, wordt mee opgenomen in de geschiedenis van Gods heil, een heil dat verworven is aan het Kruis! Het heeft dan ook geen zin Pater Pio zo te beschrijven dat hij 'bij de tijd' wordt, of alles wat er in zijn leven gebeurde te relativiseren of omslachtig uit te leggen. Het visioen overviel hem, en hij moest 'er aan geloven'. Precies zo moeten wij het leven van Pater Pio maar 'over ons heen laten komen'!

Het jeugdvisioen laat er geen misverstand over bestaan, dat er veel op het spel staat. De mens is geschapen voor een eeuwig geluk. Maar door zijn eigen zonden is het een drama geworden. En dan gaat het niet om de oorlogen, honger, ziekten, lijden en noem maar op. Die zijn in al hun gruwelijkheden gevolgen van het werkelijke drama: de mens sluit zijn hart voor de ware God van Liefde en verkiest de zonde. In dit drama staat Francesco, staat Pater Pio. En hij wil er alles aan doen, om het kwaad te weerstaan, al kost het zijn leven. God aanvaardt zijn inzet en maakt zijn leven tot een offer. Hij zal Pater Pio's lichaam tekenen met de stigmata, de wondtekenen in handen, voeten en zijde. In deze wonden is voor iedereen zichtbaar, dat Pater Pio met Jezus er alles voor over heeft de wereld, de mensen te verzoenen met God, met de wereld, met zijn naaste, met zichzelf.

Aan het begin van Pater Pio's levensbeschrijving zien we, dat hij *in de arena* is geplaatst. Wij nemen plaats *op de tribune* rond de arena. Daar vandaan hebben we ook een goed overzicht op wat er allemaal gebeurt. We zien hoe de jongen uitgroeit tot een volwaardig 'strijder', maar dat ook de tegenstander steeds nieuwe aanvallen beraamt. We bemerken de hulp, die de atleet krijgt van zijn Engel, van Maria, van Jezus Zelf. En dan treedt een massa 'figuranten' op, die Pater Pio om hulp komen smeken en hem hun steun aanbieden... Het lijkt wel de uitvoering van een geweldig epos! Maar Vondel merkte al op: "De wereld is een speeltoneel. Elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel"³. Want wat Pater Pio meemaakt is geen rol, die hij af kan leggen, maar het zoeken van een weg in de realiteit van alledag. En daarin staan ook wij, al zijn de omstandigheden voor iedereen anders. Toch, ook aan mij trekt de duivel, ook aan mij vraagt Christus niet meer rond te zappen langs oppervlakkige levensprogramma's, ook bij mij ligt de keuze of iets voor God en de naaste over te hebben of plezier te maken tot de dood er op volgt. Blijf ik dobberen in het bubbelbad van mijn egoïsme, of durf ik de wijde maar veeleisende wereld van de liefde binnen te stappen...

Aldus blijkt het onmogelijk alleen maar toe te kijken naar Pater Pio in de arena. Vroeg of laat kunnen we niet meer blijven zitten en moeten we onze passieve plaatsen verlaten. Kiezen we de zijde van Pater Pio, van zijn tegenstanders, of verlaten we het stadion langs de deuren van

onverschilligheid...

Laten we echter eerst zien hoe het visioen werkelijkheid is geworden in het leven van Pater Pio...

1. Weergegeven in *Brieven*, blz. 10-11. De tekst is van de derde-persoon in de 'ik-vorm' gezet. De vele noten in dit boek zijn bedoeld om de herkomst van alle geciteerde uitspraken van Pater Pio te vermelden en om hier en daar extra uitleg of literatuur te geven.
2. Zo noemde Sint **Bonaventura** de heilige Franciscus van Assisi: *De kleine Levensbeschrijving*, VII.3, uitgave Haarlem 1978, blz.192.
3. Epigram dat als opschrift diende van het Nederlandse Nationale Toneel. Het is een variant op Shakespeare' s "Life is a stage..."